

قصہ امیر زادی دا

ڈو بھرا بہن ہک امیر ہاتے ہک غریب۔ ڈو ہیں پر نے تاں آپت وچ مکا یو نہیں جو ہک دے گھر بال تھیاتے بے دے گھر باڑی تاں انساں د آپت وچ ر شہ کر یوں۔ کر نا خدا د امیر بھرا دے گھر دھی جھی تے غریب بھرا دے گھر پتر۔ امیر بھرا د اخیال ہا جو اوندے گھر پتر تھی تے اوہ غریب بھرا دی دھی آپنے پتر کیجے گھنسی۔۔ بہن انا تھی تاں اوہ مکر گیا۔ بال پلدے رہ گئے۔ کل چھوٹے بہن اج وڈے تھئے۔ انساں کوں پتہ لگ گیا۔ جو اسا ڈاسا گنا تھی پئے۔ امیر زادی د اخیال ہا جو اوہ چاچے دے گھر و نچے موتر کوں پر نچے۔ پر اوند اپور ارضی ناں ہا۔ اوں اوندی شادی ٹی جاہ گن ڈتی۔ جھڑھی مویل کوں ڈولی چونی ہئی اوں موتر کوں اکھو اٹھجیا جو ادھی رات کوں فلانی جاہ ماڑھا اٹھ گھن تے اونجیں تے میکوں نسا جلیں۔

اوند موتر رات د اٹھ گھن آیا، مہاڑ پکڑتے سچھد ایٹھے مندر دا جھوٹا آگنیں کڈا ہوں ہک چور ان نکلدے اوں مہار کپی اے چاتے ماڑھا چھک تے نکلن گئے تاں ایڈوں امیر زادی آگنی اے۔ رات د اندھار اہا اوہ شپ ڈے تے نال چڑھ بیٹھی اے۔ اٹھ بھجدا اوہندے کپل پنہدھھہ داکر آئے۔ امیر زادی دل وچ خیال کر بندی اے جو موتر الوایا ای تھیں۔ پچھنا کیتوس ”گالھ کیا اے چپ کیوں ایں؟“ آگوں چور الانا، امیر زادی چپ کر گئی۔ آگوں ہک کھوہ آیا تاں امیر زادی آکھیا ”تریہہ لگی اے پانی پلوا“ چور آکھیا

”کھوہ اے پتر مندہ چھینو کوئی کا مینی۔ تھان پھیر وی کا مینی۔ پانی کیویں پلو اوں؟ امیر زادی آکھیا ”پنکا لہاتے میڈی چیل وچ چاگھت تے کھوہ وچ لڑکا۔ میں پانی پی گھنساں تاں میکیوں چک گھنیں۔“ چور اوں کہتا اوہ پانی پی تے نکھتی تاں چور آکھیا ”ہن میکیوں لڑکا میں ای پانی پونے“ امیر زادی آکھیا ”ست لسم اللہ“ حیرا ہلے چور کھوہ وچ لڑکیا امیر زادی پنکا چھوڑ ڈتا۔ اوہ کھوہ وچ لڑکیا کھڑے۔ ایڈوں پچھوں اوند اصوتر گولیدر آندے تے پیرا چاتی آندے۔

”کھوہ وچ مندے کوں لڑکا ڈھندے تاں کڈھندے تے چھدے“ حال ڈے، ماڑھے آلی تریمت ڈتھی؟“ اوہ آہدے ”خدا کالس اوہا تاں میکیوں کھوہ وچ لڑکا گئی اے۔“ ایڈوں امیر زادی داصوتر تے چور کٹھے پیرا چا تے ٹر پوندن اوڈوں امیر زادی جنگل وچ جیدی اے تاں بادشاہ دے چار پتر شکار ودے کھیڈدن۔ اوہ جوہک موہنی نیچر ڈھندن، اوکوں قابو چا کر بندن، پر آپس وچ بھرا پوندن۔ ہک آہدے ”میڈی اے“، میا آہدے ”میڈی اے“ امیر زادی آکھیا ”آپت وچ ناں لڑو، ناں حیرا آگھو، کھوڑے اتھائیں چا بدھو، میں چار تیر مر بندی آں حیرا ہا تیر پہلے چا آسی میں اوندی تھی وییاں۔“ انساں منظور چاکیتا۔ چارے تیر گول تے ولن تاں کیا ڈیکھن کھوڑے مؤے پن تے ناں رن اے ناں ماڑھا اٹھ اے۔ اتلے وچ صوتر تے چور ای ان جیدن۔ پچھنا کیے نیں ”ماڑھے آلی رن ڈتھی وے جوانو“ انساں آکھے ”اللہ برکمرس اوہا تے ساکوں بر کر گئی اے۔ کھوڑے مار گئی اے۔ جنگل بلا اے، ہن کیڑھے پاسے ونجوں۔“

ڈواوتے چار اے پیرا چاتے ٹرین۔ امیر زادی پچی اے ہک دریا

دی کندھی تے اتھاں بک جہماز کھڑے تھیا۔ سوڈاگر موہنی نیچر ڈٹھی اے
 تاں قابو کر گھدوس۔ اوندا جو ان پتر این نال ہا پتر دا خیال اے جو اے ای
 جو ان اے، میں شادی کران تے اپناں کرے۔ سوڈاگر آپنے کیتے کوشش
 وچ ہا۔ امیر زادی سوڈاگر کون آہدی اے ”جے پتر کون مار گھتیں تاں
 پتھیں میں میں سیڈی ہاں“ اوہ آہدے اوہ کیوں؟ ”امیر زادی آہدی اے
 اوکوں آکھ جو پتھ لگی اے۔ حیرتی پتھی پانی وچوں سر کڈھے اوکوں تیر نال
 شکار کر۔ حیرتھلے اوہ مچھی کون تیر مارے توں وی اوکوں پتھوں تیر مار
 ڈیویں۔“ سوڈاگر نے ایویں کیتا تے پتر کون مار گھتوس۔ ہن امیر زادی آکھیا
 ونج ملاں گول آتے حق شرع دا نکاح پا۔ ”سوڈاگر ملاں کون سڈتے ولیا
 تاں کیا ڈیکھے ناں جہماز اے ناں ماڑھا اے ناں رن اے۔ اتلے وچ اوہ چھی
 امیر زادی کون گولیدے پیرا چاتی ان جے۔ انہاں سوڈاگر کنوں چھپیا
 ”تیں ماڑھے اتے کوئی رن ڈٹھی اے؟“ سوڈاگر آکھیا ”اوپا تاں میڈے
 نال ظلم کر گئی اے۔“

اڈے امیر زادی بک شاہی وچ ونج لاہندی اے۔ اتھوں دا بادشاہ تازہ
 تازہ مر گیا ہاتے اعلان کھڑا تھیرا جو چیزا ہا پتر پہلے اساڈی شاہی وچ داغل تھیں
 اوکوں بادشاہ من گھدا دیسی۔ امیر زادی لاہندی اے تاں اتھوں دے لوک
 اوکوں عزت شان نال شاہی محل گھن دیندن تے تخت دے آتے ونج پلہیرن۔
 اے تونی اوہ تھی تے ستواں سوڈاگر وی ان پتھن۔ امیر زادی اپنے سوتر نال
 شادی کرتے اوکوں تخت تے پلہیری اے۔ چور لاپھی شہزادیاں تے قاتل سوڈاگر
 کون انہاں دے جرم دے مطابق سزاؤندی اے اوہ اتھاں خوش دسدی پئی اے
 اسان اتھ خوش پے دس دے پے قصہ گیا جھرتے اسان دل پٹھے پے گھر۔